

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Pralesnička barvířská

Pustil jsem pustil, svou bláznivou volnoběžku. Kdypak se zastavím? S lodí, jež dováží čaj a kávu nazpátek ke vsi utíkám a klasy mne do zad bijí. Až tudy půjdu příště, vyletí od zámku drak a bude chrlít vítr ze strniště. Tolik je po lese opuštěných hnízd.

Pralesnička barvířská

Dneska jsem se třeba zamýšlel, jaké by to bylo žít jako pralesnička, u nohou obrovských stromů u spadeného kvítí Jenže já jsem člověk, ach, běda, ach běda.

Zamýšlel jsem se nad rekonstrukcí svého těla, na takové to, co pralesnička barvířská podle mě by měla Přemýšlím, jaké by to bylo, zapomenout to, co znám Už nemít to, co jako člověk teď s jistotou tu mám.

V Jižní Americe je mnoho takových zemí Stačí projet Guyanou, Surinamem, Brazílií Jsou však tam stále indiáni barvíci si s jejich jedy šípy? Ne, tyhle žáby se opravdu nesluní v stínu naší český lípy.

Těch mutací, kterých bych mohl se reinkarnovat Těch poddruhů je pětáctýřicet to je snad víc než bude můj život mít let proměnit se v tuto žabu, načež v lesích si pak panovat

Stejně jako snad lidi nějací i tyto žáby procházejí takovou zvláštní barvitou kreací, A nemají rády tak společnost, Během vteřin jedem Tě mohou poslat na věčnost.

Mám sbírku těchto žab I domorodci jí prej mají A papouškům trhají z hlav Peří, jemuž žabím jedem barvu červenou a žlutou místo zelené pak dají

Daniel Šimek (2. B)

Pohroma – a zase znova

Pravidelné sobotní obědy Jirkových rodičů se pro mne stávaly noční můrou. Tchně Jana hned po příchodu prolézala všechny pokoje a zkoumala, jestli nemám pod postelí, na skříni, na dveřích prach. Samozřejmě, nikdy nebyla spokojená, stačilo jí objevit drobné smítko z rohlíku, které tam ztratil náš čtyřletý synek Jozífek a už roztrubovala, že mám doma nepořádek..., že u ní se dá jíst z podlahy..., že veškerá špína, kterou nasbírají venku, se rozplyne už ve dveřích..., takové tam má čisto! Ale co, zvládla jsem to už tolikrát, zvládnou to i teď. Dělán to přece pro rodinu. Zazvonil zvonek.

Tato nepatrná koláž ze sbírky Konstantina Biebla *S lodí, jež dováží čaj a kávu* nás přivádí do světa exotiky poetismu. Velkým tématem poetismu byl každodenní život, ale i úniky do dalekých snových krajin či nezbádaných světů. Stejně tak i texty, které vám dnes předkládáme, nás vedou zároveň do dalekých snových krajin nezbádaných světů a současně nahlíží do Jirkovy domácnosti.

Báseň o pralesničce vznikla jako reakce na zadání úkolu z biologie a vyprávění o konzervativních prarodičích jako slohové cvičení na témata z letošních maturit.

Jako každý týden, i přestože jsme byli domluvení až na půl dvanácté, přijeli Jirkovi rodiče už v jedenáct, aby stihli všechno do puntíku prošmejdit a prodiskutovat. Jozífek nadšeně zavřískal, vzala jsem ho do náruče a společně s Jirkou jsme šli přivítat naše hosty. Už při otevření dveří jsem věděla, že stejně jako všechna ostatní naše společná setkání, ani tohle nedopadne dobře. „Mami, tati, jsem rád, že jste přijeli.“ Jirka objal nejprve svého otce, poté svoji matku, které ještě dal pusku na tvář. „Dobrý den,“ pozdravila jsem je. Jako vždycky se s pozdravem obtěžoval pouze tchán. Tchně se jen opovrživě zakřenila a bez jediného

slova odkráčela do obývacího pokoje a začala pečlivě prohlížet všechny skříně, poličky, obrazy, a dokonce i koberec, aby mi jako každý týden mohla říct, jak jsem nepořádná a neschopná. Pustila jsem Jozífka na zem, ten okamžitě odběhl zpátky ke svým hračkám, a zatímco Jirka se svým otcem v obýváku probíral letní gumy na auta, já šla do kuchyně, abych dovařila oběd. Vše už bylo prakticky hotovo. Jen jsem čekala, až se dovaří knedlíky, a pak už jsme se klidně mohli jít najíst.

Chvilí jsem jen tak stála v kuchyni, pak jsem se rozhodla jít a zkontrolovat stav obývacího pokoje. Jirka si stále povídal se svým otcem. Teď už přešli z letních gum na zimní. Jozífek si hrál v koutku se svými mašinkami a tchyně Jana už nejspíš byla s nepořádkem v obýváku spokojená a šla zjistit hladinu prachu v ostatních pokojích. Přemýšlela jsem, že bych šla za ní, ale v tu chvíli zazvonila minutka a já běžela do kuchyně vytáhnout knedlíky z vodní lázně. Když jsem byla hotová, vešla do kuchyně tchyně. Čekala jsem okamžitě pokárání za veškerý nepořádek, který doma mám, ale ona jen pomalu, bedlivě procházela kuchyní, občas se pozastavila, aby obzvlášť pečlivě prohlédla určité místo na lince nebo parapetu. Když došla ke sporáku, kde stály hrnce s uvařeným obědem, nadzdvihla jednu pokličku a zeptala se: „To je svíčková omáčka?“ „A-Ano,“ odpověděla jsem. Zamračila se, položila pokličku a odešla do obývacího pokoje. Pomalu jsem šla za ní a v hlavě už se mi honily všechny možné poznámky o svíčkové, které si určitě během oběda vyslechnu.

V obýváku se stále bavili tchán s manželem. Tchyně seděla na pohovce v naprosto dokonalém, rovném sedu a pila kávu. Posadila jsem se vedle Jirky a poslouchala jeho konverzaci s tchánem. Každou chvíli jsem čekala, že tchyně zasáhne, aby vytkla všechny nedostatky, které našla na mém domě, ale tentokrát mě překvapila. Vydřela celých 5 minut nečinného tlachání, než mi začala vyčítat prach na nočním stolku, špatně umyté kachličky v koupelně, rozházené hračky v Jozífkově pokoji a spoustu dalších nepořádností. Jelikož jsem už věděla, že nemá smysl se s mou tchyní hádat, přikývla jsem a řekla, že do příští soboty to určitě stihnu všechno uklidit. Na to si tchyně odfrkla a znovu usrkla kávu. Abych předešla trapné situaci, využila jsem chvíli ticha a řekla. „Oběd už je hotový. Jestli máte hlad, můžeme se jít najíst.“ „Jestli máte hlad?! Jsme vzhůru už od půl šesté, děvenko. V kolik tu vstáváte vy, že jíte tak pozdě?!“ No jistě, moje tchyně by mi nikdy nezůstala nic dlužná. Naštěstí to zachránil Jirka: „To je dobrý nápad. Pojdme se najíst.“ Všichni společně vstali a šli si sednout ke stolu, já šla do kuchyně nandat polévku.

Jelikož byly Jirkovi rodiče ze staré školy, museli jsme mít k obědu alespoň 3 chody. Bylo totiž naprosto nemyslitelné, aby se člověk dokázal najíst pouze z jednoho jídla. Pamatuji si na pokárání, které jsem si musela vyslechnout během prvního společného oběda, na který jsem připravila jen řízek s bramborovou kaší. „Jak můžeš uvařit jen jedno jídlo?! Co z Jozífka bude, když nedostane pořádné jídlo?“ šlela tenkrát. Od té doby už jsem se poučila a každou sobotu máme polévku, hlavní jídlo a dezert.

Postupně jsem odnesla všech 5 talířů polévky. Usadila jsem se po Jirkově pravici na jedinou židli, která byla volná a která stála naneštěstí přímo naproti mojí tchyni, a začali jsme jíst. A ani tentokrát mě tchyně nezklamala: „Tu polívku jsi měla přihřát. Je studená,“ začala tchyně. Koukla jsem se na manžela, ale ten nic neříkal. „A proč jsi ji víc neosolila? Je mdlá. Měla jsi tam dát víc soli a koření.“ Stále jsem nic neříkala ani nikdo

jiný. „Alespoň že jsi tam dala maso.“ Všichni jsme tiše jedli. Akorát Jozífek se v polévce nimral. „Jozífku, copak je? Tobě to nechutná?“ zeptala jsem se. Nic neříkal. „Nebo to nechceš jíst?“ Přikývl. Vstala jsem, vzala jeho talíř a odnesla ho. Už kdysi jsem si řekla, že svoje děti nikdy nebudu nutit do jídla. Moje tchyně s tchánem ovšem můj postoj nesdíleli.

„To si ten kluk prostě jen tak řekne a ty to odneseš? To za mě nebývalo. Jíst se má všechno,“ prohlásil tchán a pokračoval, „Co z toho kluka bude, když nebude pořádně jíst?“ Na to se ovšem ozvala tchyně: „Jen ji nech táto! Copak se dá tohle vůbec jíst?! Kluk může být rád, že to odnesla.“ To už jsem se bránila musela: „Jestli vám to nechutná, tak to jíst nemusíte. Já nikoho do jídla nutit nebudu. Ani Jozífka, ani vás.“ Sedla jsem si ke stolu a chtěla dojíst svoji porci, ale tchyně se nedala jen tak odbýt. „Jak to se mnou mluvíš! Myslíš, že víš všechno líp než já?! Já vychovala 3 děti a všechny byly jako ze žurnálu, ale jako ty – jako ty jsem je teda nevychovala. U nás doma byl vždycky řád a pořádek. Všichni dělali, co měli, a nikdo si nestěžoval, měli jsme se skvěle.“ Zasmála jsem se. „Skvěle? Skvěle?! Jirka mi říkal, jak to u vás bylo. Všichni museli pracovat, všichni museli poslouchat a kdo neposlechl, dostal za uši. Někdo nedojedl večeři a za trest spal ve stodole na slámníku. Já vím, jak to u vás chodilo a nehodlám v téhle vaší tradici pokračovat. Nebudu přísná a upjatá jako vy!“ Tchyně byla v šoku. „A jestli se vám něco nelíbí, tak tu ani nemusíte být.“ Její výraz byla změř překvapení, zděšení a naštvání. „Tak dobře! Pojd' Jaroslave. Urážet se nenechám!“

Vzala si tašku a kabát a vyšla z obývacího pokoje, její manžel jí byl v patách. „Situaci se snažil zachránit Jiří. „Ale no tak, mami, tati, není důvod to takhle vyhrocovat.“ „Cože! Že není? Tvoje žena mě nerespektuje a uráží a ty se staviš na její stranu?!“ vykřikla tchyně a s rozhořčeným výrazem sledovala svého syna. „Nikdo neříká, že jste byli špatní rodiče a-“ „Že ne?“ vyštěkla na něj. Jirka ovšem zachoval chladnou hlavu. „Jen bychom prostě chtěli naše děti vychovávat jinak.“ Přistoupil ke mně a vzal mě za ruku. „To přece není zlé, nebo ano?“ Tchyně se zamračila, tchán nesouhlasně pokýval hlavou a společně prošli hlavními dveřmi, které se za nimi nemilosrdně zabouchly.

„No, tak pro dnešek to máme za sebou,“ prohodil Jirka a šel poklízet ze stolu. Takhle to dopadlo skoro vždycky. Sotva jsme začali jíst a už jsme se hádali. „Nepamatuju si oběd, při kterém by neodjeli před dezertem,“ řekla jsem a šla pomoci Jirkovi. „Ale víš, že příští týden je tu máme zas, že?“ „Jo, já vím.“ „Můžeš zase udělat tu hnusnou, studenou polévku.“ Zasmála jsem se. „A když bude Jozífek stejně dobrý herec jako dneska, zbavíme se jich ještě před obědem.“ „Platí,“ řekla jsem. Společně jsme umyli nádobí a mě se ulevilo, že to mám pro dnešek za sebou. Ale pak se mi hned stáhl žaludek při pomýšlení na další sobotní poledne. No, co, při nejhorším aplikujeme plán B: koupíme Jozífkovi pejska. Snad bude Janina alergie na psy větší než její alergie na mě.

Karolína Středová (7. A)

